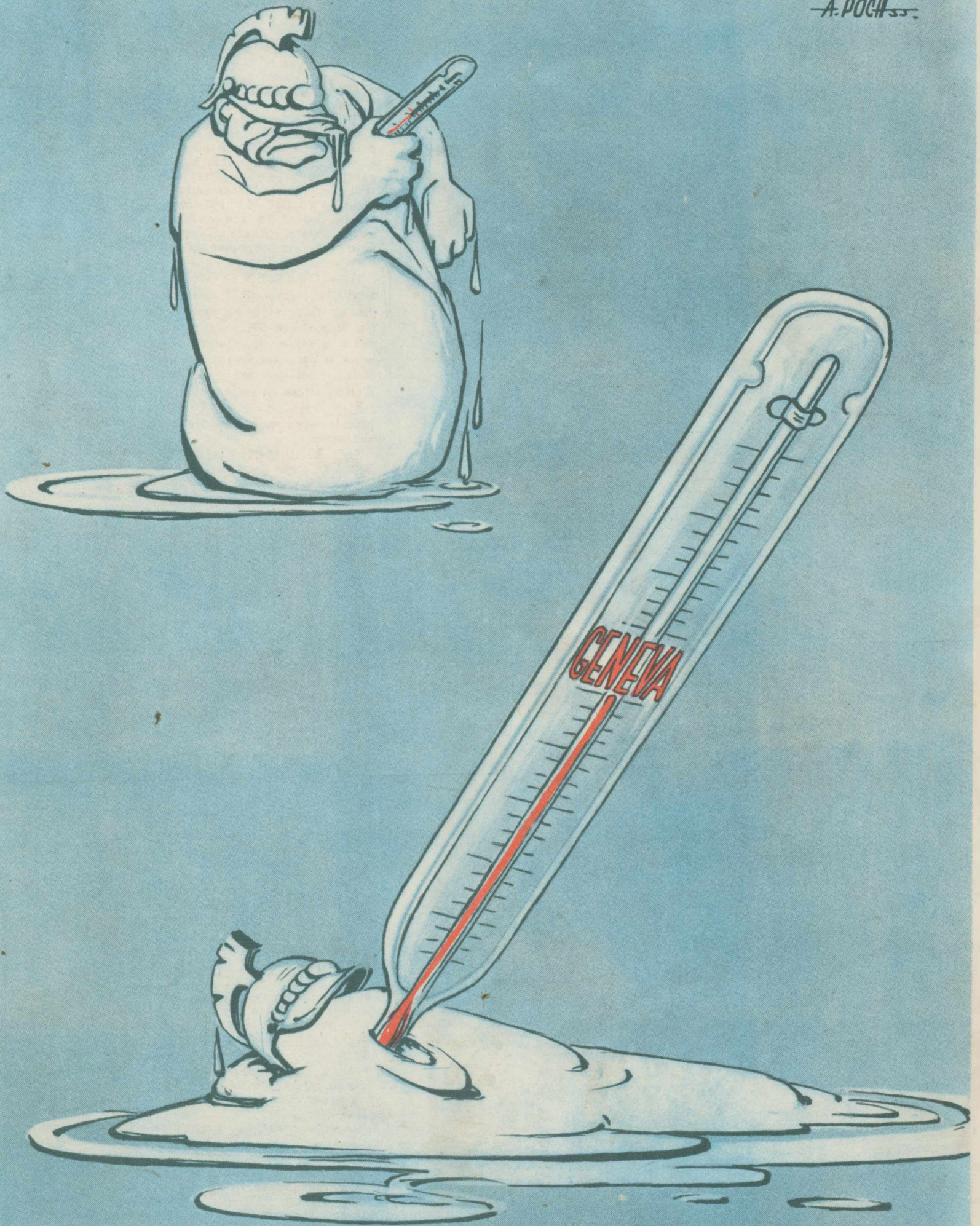

— Uf, simt că mă trec nădușelile ! Ce-oi fi avînd ?

A. POCH

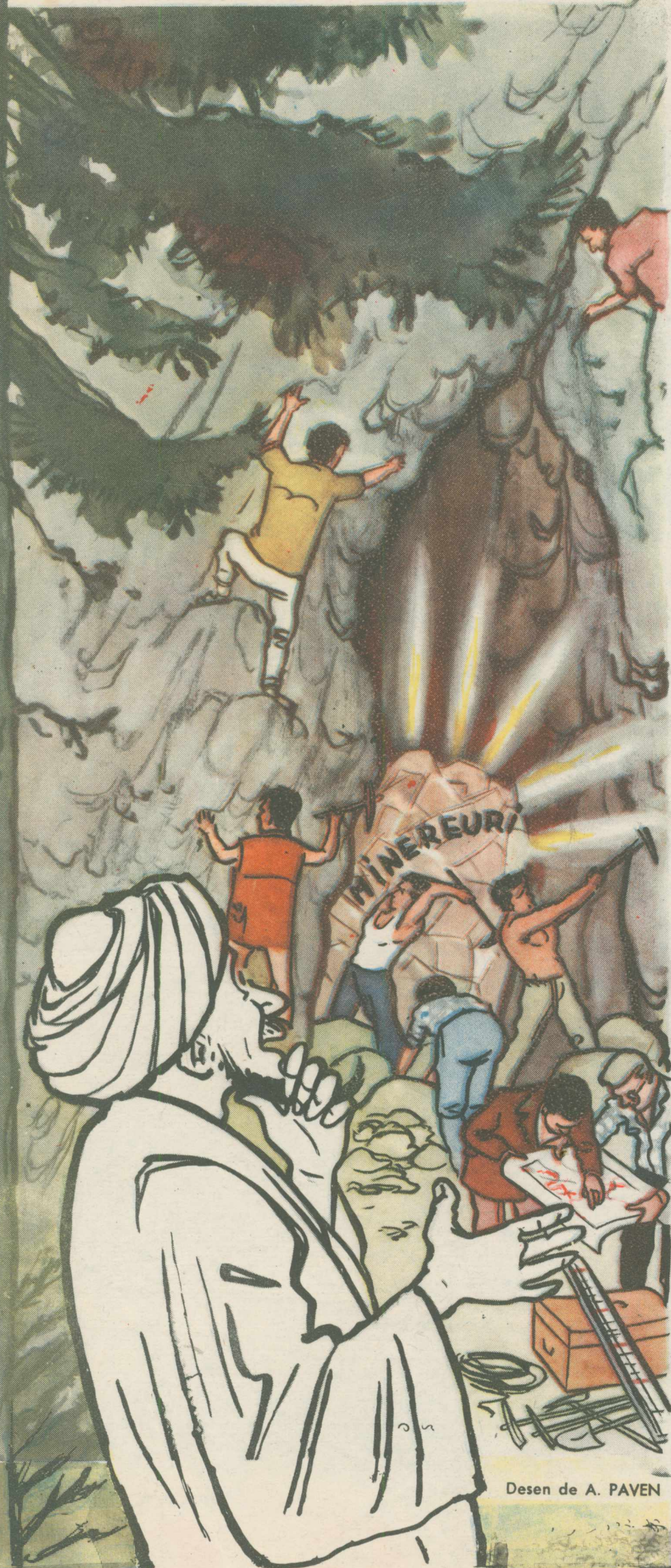
Jesen de A. POCH

u r z i c a

A N U L VII * Nr. 19 (143) * 15 OCTOMBRIE 1955 * 16 PAGINI * 75 BANI

O expediție științifică a pornit în țară pentru a face cercetări în vederea descoperirii de noi bogății naturale.

Desen de A. PAVEN

ALI BABA: ~ Uite bre, ăștia descoperă comori fără să rostească cuvintele magice „Sesam deschide-te!”

Doi

Tabloul I

Decorul reprezintă un teren prielnic colaborării între prindeși. De o parte și de alta a terenului se află cele două personaje principale, uzinele „Clement Gottwald” și uzinele „Vasile Roaită”. La ridicarea cortinei, deși în scenă domnesc liniște, uzinele „Clement Gottwald” sunt cuprinse de neliniște.

Uz. „CLEMENT GOTTWALD” (aparte): Uzina-soră și-a ațintit privirile asupra mea. Nu cumva are de gând să-mi ceară o mână de ajutor?! O mână îi dau, dar să-i ajut pe alții... nici că mă gîndesc! Aoleu, uite-o că se apropie!

Uz. „VASILE ROAITĂ” (venind la sora ei bună): Soră, soră, surioară...

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Nu pot!

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Stai, surioară, nu mă lua așa repede...

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: N-am timp, vino la anu'!

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Nu mă lua așa, draguțo, că doar avem unul și același tată: Ministerul Industriei Metalurgice...

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Ei, hai, hai, spune repede ce vrei și lasă-mă să-mi văd de treabă!

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Mămică noastră, Comisia de Stat a Planificării...

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Mai lasă sentimentalismele astea, soro, că n-am vreme, nu-ți spun?

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Zău că nu sînt sentimentalisme, surioară, ci foruri superioare care ți-au trasat anumite sarcini, pe care...

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Nimic! Nu vreau să te mai aud! Am să vă dau la Arbitrajul de Stat pe toți! Cum vă permiteți să-mi trasați mie sarcini? Mie! Ha!

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Nu fi copil vitreg, soro, că doar ai fost creată din părinți bunți! Mai bine ascultă-mă!

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Am să te ascult cînd ai să primești ceea ce vreau eu să-ți vînd! Și dacă nu-ți convine, caută-ți de alții! Hai, șterge-o!

(Uzina „VASILE ROAITĂ”: o șterge, vasăzică, o șterge pe uzina-soră de pe lista de colaboratori de nădejde și, în plină deznădejde, apelează la mai marii ei legitimi).

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Tacticile Minister, hă, hă, mămică C. S. P., hă, hă, hă...

AMBII PĂRINȚI: Vai de mine, mititico, de ce plîngi?

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Știi că tanti Agricultură m'a comandat - hă, hă, - un număr de ateliere mobile pentru

campania din cursul apei veri, hă, hă...

MINISTERUL: Ei, și? le-ai realizat?

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Cum să le realizez, tătice, cînd pe atelierele astea mobile trebuie să montez niște grupuri electrogene - hă, hă, grupurile astea electrogene sînt fabricate (sau ar trebui să fie) de uzina-soră „Clement Gottwald” - hă, hă - și uzina-soră le fabrică cu motoare „Independența” - hă, hă, mie-mi trebuie grupuri electrogene cu motoare de la uzina „Mátyás Rákosi”, singurele care corespund ca dimensiuni și efecte de oscilație scopului nostru - hă, hă, hă... Ce, să cum eu ce vrea să-mi vînd ea ce-mi trebuie mie?

AMBII PĂRINȚI: Just, tătice! (amîndoi pun mîna cîte un telefon) Alo! Uz. „Clement Gottwald”?... Să te mai prind c-o șicanezi sora ta mai mică, că... Și ceva! Dacă pină la... nu aveți să... și o să vă... așa S-a-nțeles?

Uz. „CLEMENT GOTTWALD” (șerșerînd, de la lălmăit capăt al firului): ...te (trîntind receptorul, gîndindu-se la voce tare): Te-a dus să plîngi, soro, împotriva uzinei fruntașă - ca să-mi dai bești prestigiu, hai? Ei, că-ți dau eu țile motoare de uzina „Mátyás Rákosi”, se satur de ele!

(o pauză de cîteva luni zile, după care, cortina se ridică pe...)

Tabloul II

(Decorul înfățișează același teren, deși nu s-a prea dovedit prielnic unei colaborări între cele două surori. Dar... să anticipăm. Gong!)

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Soră, soră, surioară, de trei săptămîni aștept prima trebură de grupuri electrogene și nici cîrc...

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Cîrc!

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Ne, bine, cîrc-cîrc. Dar grupurile?

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Ai vrut motoare la uzina „Mátyás Rákosi”?... Știi că motoarele astea au voie de niște reductoare de turaj?

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Știam, dar trebuia s-o știi și tu! Cum îți imaginezi că-mi livra grupuri electrogene reductoare de turaj?

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Printr-un efort imaginezi! Și dacă nu-ți vine, fabrică-ți reductoare singură! Altfel, ai să aștept „grupurile” mult și bine!

Uz. „VASILE ROAITĂ”: Le aștept mult și prost! Înțelegi? Am să-mi fabric eu reductoarele, numai să termin odată! Ești mulțumită?

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: Se poate să nu știi, în șoaptă. Cum să

surori

mulțumită când în felul asta mai câștig ceva timp! Pătură cu picătură se face vară și zi cu zi... anul! Poate la anul o să-și dea soră-mea șama că n-a făcut nici o brânză indu-se scârț de mine și-o să se lase păgubașă de motoare.

Tabloul III

Tot terenul ăla, dar și mai dur. Au mai trecut câteva săptămâni.)

Uz. „VASILE ROAITĂ”: „Am trimis și reductoarele, ploară... Gata „grupurile”?

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: „Da'montori ai trimis?”

Uz. „VASILE ROAITĂ”: „Păi...”

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: „Ce păi, care păi? Dar n-ai vrea să-ți montez eu reductoarele tale?”

Uz. „VASILE ROAITĂ” (îi mură bărbia, a plins): „Dar angajamentele...”

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: „Ia mai ține-ți firea, ro, și nu mă mai bizii atât! Vrei? Grupuri electrogene și angajamente?”

Uz. „VASILE ROAITĂ”: „Cu grupurile electrogene ce-țe ce rezultă din-din-din angajamentele ce-ți ai luat?”

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: „Așa? Atunci trite oameni să monteze reductoarele și ai să ai „grupuri” pentru atelierele mobile...”

(Cortina cade, zăpăcitate de gica surorii mai mari; sora mai mică rămâne tablou, urcăază deci...)

Tabloul IV

În locul terenului favorabil laborării, decorul înfățișează răpăstia dintre cele două surori.

Ing. ȘTEFĂNESCU (trimis la uzina „Vasile Roaită” să monteze reductoarele): „Bună mineașă, tanti...”

Uz. „CLEMENT GOTTWALD” (primindu-și nepotul cu dulceață): „Bună ziua, Ștefășă, la ce mi te-a trimis ră-mea?”

Ing. ȘTEFĂNESCU: „Cum, la ce, tanti? Să montez reductoarele la grupurile electrogene și care le aveți gata?”

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: „Ce vorbești? Adică, șă, cu una cu două, montează reductoarele și tei la spinare grupurile!”

Ing. ȘTEFĂNESCU: „Păi, dar um, tanti? Destul am rămas în urmă cu planul din pricina mătăle...”

Uz. „CLEMENT GOTTWALD”: „Ești și obraznic, ai? Mamă-ta te-a-nvățat să răsunzi așa, las' că știu eu... Vă răt eu vouă grupuri electrogene! Apărători pentru tablourile de comandă ai adus?”

Ing. ȘTEFĂNESCU: „Dar, ține, tanti, motoarele le tei de la uzinele „Mátyás Rákosi”, reductoarele vi le-am făcut

noi, tablourile de comandă tot noi! Mai cere-ne și generatorul de curent și dumițale nu-ți rămîne decît să pul tă-blița cu marca fabricii!”

Uz. „CLEMENT GOTTWALD” (șipind): „Așa? Imi faceți greutăți? Marș acasă, și o să aveți grupuri electrogene când ai să-ți vezi ceafa!”

Un epilog...

... Care nu înseamnă că povestea s-a sfîrșit

Uzina „Vasile Roaită” și-a văzut ceafa după alte îndelungate insistențe, când atelierele mobile destinate campaniei de recoltare intră de obicei în garaj. Dar intrucît nici ea nu putea să-și piardă tot timpul succinduse după capricioasa ei soră mai mare, ajutorul mult așteptat a fost sub nivelul angajamentelor luate de uzina „Clement Gottwald”. Ceea ce n-a jenant-o deloc pe aceasta din urmă. Dimpotrivă. Simțindu-se jignită de repetatele proteste ale uzinei mai mici, uzina „Clement Gottwald” a dat la iveală un protest - în legătură cu grupurile electrogene - protest pe care ne grăbim să-l publicăm mai jos, în speranța că va ajuta la lămurirea citorva aspecte ale problemei în chestiune.

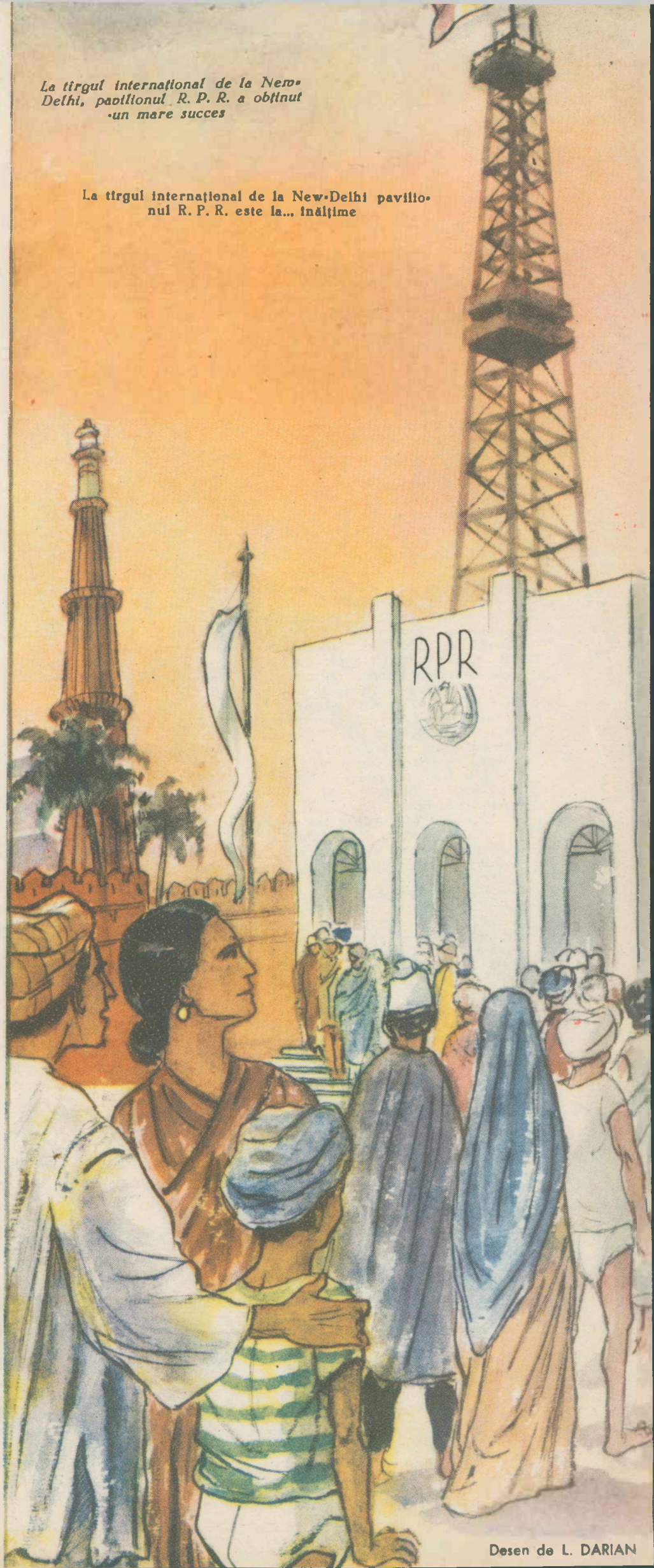
Protest

„Subsemnata uzină soră mai mare „Clement Gottwald” protestez cu vehemență împotriva lipsei de bună-cuviință a surorii mele mai mici, uzina „Vasile Roaită”, care s-a plîns forurilor superioare de felul cum decurge colaborarea noastră. Realizările mele grăiesc de la sine: 500 la sută șicane, 700 la sută cheltuieli de litigii... săptămîni de zile peste termenul prevăzut... iată cifre uriașe care ilustrează ritmul gigantic în care s-a lucrat la mine! Cit despre grupurile electrogene propuzise, în loc să le dăm la începutul campaniei agricole de vară, le-am dat la sfîrșitul ei. Ceea a fost numai spre binele uzinei-soră. Căci ce s-ar fi făcut nepoțelii mei, bieții băieți de la „Vasile Roaită”, dacă le dădeam pe toate în termen? Nu se extenuau montîndu-le pe atelierele mobile ale Agriculturii într-un timp foarte scurt? Propunem să se redacteze un act de recunoștință pentru mărinimia mea, un act de blam pentru uzina-soră care continuă să protesteze că din pricina mea a rămas în urmă cu planul...”

N. R. - ...și un act suplimentar la această comedie care durează de citeva luni de zile și al cărei autor (eventual autorii) încă n-au fost pe deplin identificați. Am prefera însă o piesă serioasă, lucrată cu multă atenție... și care mai ales, să nu mai fie o farsă. Cu atît mai mult, cu cit e vorba de o uzină de frunte, cum e uzina „Clement Gottwald”.

La tirgul internațional de la New-Delhi, pavilionul R. P. R. a obținut un mare succes

La tirgul internațional de la New-Delhi pavilionul R. P. R. este la... înălțime

Șeful LUI PĂSTĂROIU

de MARTIN DAWER

Intrasem în parc și mă instalasem pe o bancă goală ce străjuia una din marginile lacului. Urmărind lunecarea molcomă a bărcilor, nici nu-l băgasem în seamă pe cetățeanul care, mormăind ceva nedeslușit, se așezase lângă mine pe bancă.

Curind, un tânăr sfios se apropie de banca noastră și cu un timid „Îmi dați voie?” se pregăti să mărească efectivul nostru la trei.

— Ocupat! mîrlii apăsate și categoric vecinul meu, făcîndu-l pe tînrul pretendent la odihnă să roșească ușor și să se îndepărteze grăbit, îngînd o scuză.

Abia acum îl privii mai atent pe omul de lângă mine. Arăta ca un pepene uriaș susținut de doi castraveți anemici și încoronat de un dovleac de pe care pierise orice urmă de vegetație capilară. Nici nu apucai bine să-mi desăvîrșesc aceste comparații botanice cînd „dovleacul” mai hîrli o dată „ocupat” cu aceeași dușmănie în glas, de data asta adresanta fiind un boboc de fată, a cărei vecinătate, să fiu drept, nu mi-ar fi displicut.

Bănuind că omul de lângă mine așteaptă pe cineva, mă cufundai din nou în contemplarea priveliștilor fermecătoare. Soarele dispărea printre copaci. Fostind, frunzele arinilor își începuseră misteriosul lor concert seral. În tot timpul acesta, vecinul meu de bancă se mai răsti de cîteva ori: „ocupat” fără ca cel așteptat sau — cine știe — cea așteptată să-și facă apariția. Într-un tîrziu rupsei liniștea.

— Zi... v-a făcut să așteptați degeaba?

— M-a făcut să aștept?... Pe mine? se miră omul holbîndu-și ochii mici de sub sprîncenele rare...

— Ați spus că-i ocupat, așa că...

— Ah, de gîsta?!... Ha, ha, ha! Își rostogoli interlocutorul meu un gîgîit infundat în gîtlej și cu familiaritate mă lovi peste umăr:

— Vezi-ți de treabă, frate, că nu aștept pe nimeni! Apoi, subit, întunecîndu-se, completă cu un aer sinistru: Nu-i las să se așeze, fiindcă, nu știi dumneata: „pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești!”...

— Nu prea văd legătura... obiectai, mișcîndu-mă încet spre capătul opus al băncii.

— N-o vezi dumneata, dar cine se frige cu ciorbă... Se cunoaște că nu-l știi pe Țiparu al meu! Năstase Țiparu, frate, care pesculește în apă tulbure. Și știi cine l-a servit ca rîmă? Eu, domnule, eu! Așa cum mă vezi!

Vecinul meu păru mulțumit cu expresia de uimire ce mi se întipărise pe obraz.

— Numai că-mi aduc aminte, și mă și trec nădușile, mi se plînsese nefericita „rîmă”, tamponîndu-și fruntea cu batista. Păi, eu de unde să știu? Cînd am avut ședința ala în care directorul m-a criticat că nu mă preocup deloc de ridicarea cadrelor tinere, ce mi-am zis? Vreți cadre noi? Vă ridic, frate! De ce nu?! Dar vorba era, pe cine? E drept că aveam în serviciul investiții — trebuie să știți că eram șeful serviciului investiții — aveam, zic, un tînr, unul Marinescu, bun băiat, harnic, muncitor, punctual... Dar vezi că avea un cusur: era, cum s-ar zice, consătean cu mine.

— De unde?

— Cum, de unde? Bucureștean! Bucureștean, get-beget. Dar și eu și Marinescu asta, locuiam în raionul Tudor Vladimirescu. Și dacă-l ridicam pe el, mă-nțelegi, zicea lumea că fac favoritisme. Și mie nu-mi place să dau prilej de birfeală. Așa că mi-am aruncat ochii asupra lui Țiparu. Un provincial. Asta, ce-i drept, nu prea se ținea de treabă. Cam lenes, superficial, tîrziu la serviciu, totdeauna în urmă cu lucrările, dar încolo, băiat de zahăr. Și o limbă, ca șerbetul. Mai ales cu mine, era tare atent. „Să trăi-ți tovarășe Păstăroiule!” Ți-l întindea pe „” din „trăi-ți” că parcă simțea că se căznește să-ți întindă viața. „Am onoare, tovarășe șef! Să vă fac... Să vă dreg...” Ce mai, subaltern model. Îi chem la mine și-i spun: „Țiparule, zic, să te ții! Păstăroiule te face om!” Și-i explic cum devine cazul. El, mai-mai să-mi pupe mina. „O să vă fiu veșnic recunoscător! Sînteți binefăcătorul meu!” Numai miere și lapte!

Se intristă din nou omul de lângă mine și oftă iar.

— Și, cum îți spuneam, eu, dă-i cu calificative. Ziceam: „Tovarășe director, să știți că avem un bălat tare bun și inimos: pe Țiparu. Și mă ocup eu personal de ridicarea lui!” — „E și timpul! face directorul. Dar cel puțin e un element valoros care merită să fie ridicat?” — „Prima calitate, tovarășe director!” Și dă-i înainte cu lauda. Eu îi făceam lucrările și-apoi le prezentam directorului ca fiind ale lui Țiparu. Și tot așa pînă l-am văzut șef de birou. Și toată lumea mulțumită.

Directorul mulțumit de mine că mă ocup de ridicarea tinerelor cadre. Țiparu din cale afară de fericit. „Nene Păstăroiule, dumneata ești tatăl și mama mea! Veșnică recunoștință!” Și-și apăsa mina pe piept de-mi era frică să nu-i iasă inima prin spinare. Și-n toate îmi făcea pe plac. Fumam eu „Carpați”, fuma și el „Carpați”. La chenzină, drept la bufet, să mă cîntasească... Mîncam eu mai mult, c-am ajuns să mă îngraș de mă vezi ce-am ajuns, dar, cel puțin, știam că-mi cresc om de nădejde.

Trase din țigară și oftă din nou, apăsător, din fundul rărunchilor.

— Și-uite așa, frate dragă, nu m-am lăsat deloc. Că mie cînd îmi intră ceva în cap... Și nu m-am lăsat, zic, pînă nu l-am văzut șef de secție. Acum, de... era și el cineva. Ce-i drept, nu-mi mai zicea nici „dumneavoastră”, nici „tovarășe șef” ca pe vremea cînd era referent administrativ și nici „nene” ca pe vremea șefiei de birou. Zicea: „frate Păstăroiule!” dar tot „dumneata”. Iar eu îmi spuneam că-i bine așa, că dăi șeful de secție nici nu merge să mai vorbească ca un pîrlit de referent administrativ. Dar tot atent! Da, frate, nimic de zis! Stătea la coadă să-mi ia bilete de cinematograf, îmi cerea părerea cînd își țirguita cîte ceva. De ziua mea de naștere mi-a făcut cadou o carte cu dedicația: „Iubitului meu șef, binefăcător și amic, cu veșnică recunoștință...” Dar munca și-o organiza în așa fel încît munceau toți pentru el. Și cînd făcea cîte o gafă, îl mustram prietenește și o luam asupra mea față de direcție. Că doar nu era să mă iac de ris. să spună că nu-i cadru bun. Și le-a intrat ștabilor în cap că Țiparu asta e chiar așa cum îl zugrăveam eu. Și să vezi ce se întîmplă. Mi-l trimite nu știu la ce școală, și, după șase luni îl aduce înapoi și mi-l unge mare director, în locul celui vechi, avansat și transferat în altă parte.

— Ei, acum avea prilejul să-și arate recunoștința, intervenii eu.

— Aveai și și-a arătat-o! Îmi zicea: „Bă, Păstăroiule!” și: „Ascultă, umflatule!”

— Și dumneata nu l-ai spus nimic?

— Eu? Ba da! Îi zic: „tovarășe director Țiparu”. Că totul e gradul, mă-nțelegi, nu omul! Dar vezi că altă-i bubă! M-a chemat azi dimineață și mi-a arătat noua schemă de organizare, aprobată la propunerea lui. El, ce crezi? Să vezi și să nu crezi! M-a trecut șef de secție, fir-ar mama lui a dracului! M-a retrogradat! Pe mine! Pe „binefăcătorul” lui, pe „iubitul lui amic”! Și cînd l-am reproșat-o, știi ce mi-a zis? „Ascultă, Păstăroiule! Mie-mi place ca șeful de serviciu să fie om la locul lui. Și mai ales: să nu mintă. Să nu-l ducă pe director cu gura cum făceai tu. Așa că mă-nțelegi... te rog să te supui. Și apoi să nu uităm un lucru: trebuie să ridicăm necontenit cadre tinere, capabile. De acord?” Și astea, îndrăzneala derbedeul să mi le spună mie! Mie care l-am crescut la sinul meu, care l-am ridicat cu sacrificiul demnității mele, cu sîngele meu, strigă în culmea disperării vecinul meu de bancă.

După un timp, păru că se liniștește. Se făcuse tîrziu. Mă ridicai, pregătindu-mă de plecare. Înainte de a mă îndepărta îl mai întrebai într-o doară:

— Dar pe noul dumitale șef de serviciu îl cunoști?

— Dacă-l cunosc? Cum dracul să nu-l știu din moment ce a fost subalternul meu? Marinescu, frate! Ala care șade în același ralon cu mine!... Consătean, cum s-ar zice.

RUGĂMINTE CĂTRE TOAMNĂ

*O frunză cu nuanțe de rugină,
Răcoarea matinală furișată,
Costumele cu iz de naftalină,
Care se cer purtate cu crabată,*

*Precum și alte semne mai discrete,
Pe cât de mici, pe-atât de sugestive,
Menite să provoace oagi regrete.
Preconzind plotoase perspective,*

*Mi-anunță categoric (a, cu câtă
Perseverență câtă să mi-o spună!)
Venirea ta, o, toamnă mohorită
Și, iartă-mă, te rog - inoportună.*

*Căci după vara, asta bănuță,
Cu ploa, fără călduri caniculare,
Pe care însăți tu, cum ești grăbită,
Se pare că ai trimis-o-n cercetare,*

*E și firesc prezența-ți prematură
Să nu ne faci chiar așa plăcere,
Drept care orem la noi în bățatură
Să te vedem, e clar, cu-nfirziere.*

*Dar dacă totuși îți să fii prezentă
Cît mai curînd pe plaiurile noastre,
Să ne întuneci iar, intransigentă,
Cu umbra ta tării albastre,*

*Să nu-mi oii cu sandale în vitrine,
Să nu-mi oii cu șosete-n galantare,
Cum ne-ai făcut, o știi și tu prea bine,
Cu alt prilej asemenea „fadoare”.*

*Te știu că oii acum și mai bogată
Decît oeneal la noi mai înainte,
De-aceea îndrăznesc de astă dată
Să-ți adresez o mică rugămintă.*

*Se poate careva să mă acuze
Că-și fac o rugămintă cam banală
Dar tot ști-o adresez, cu mi de scuze,
Fiindcă... sînt sensibil la răceală.*

*Ți-o spun, firește, din experiență.
Ești lămurită-acuma, nu? Ei bine,
Cînd oii cu-alaiul tău de abundență,
Mai adu și flanele-n magazine.*

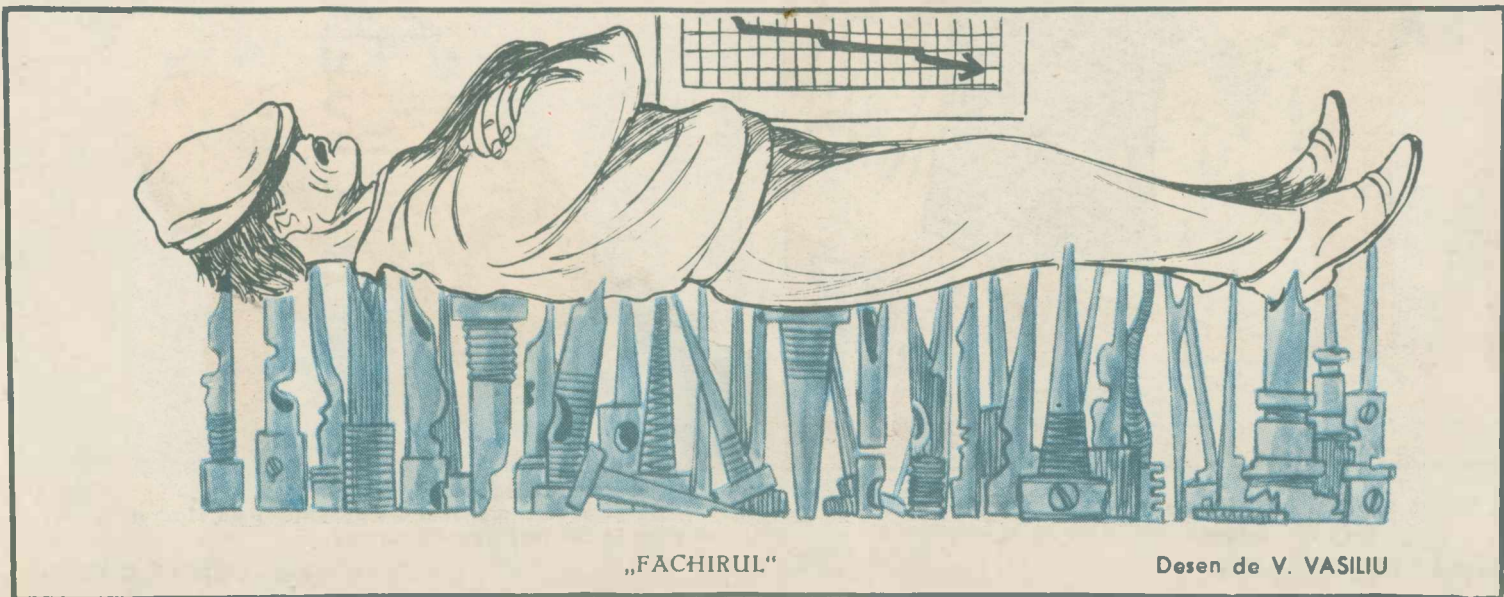
IGOR BLOCK

MITĂ

- Da' ușurel îți merge mina, taică...

Desen de M. GION

„FACHIRUL”

Desen de V. VASILIU

- Dar ce e cu spărturile astea?
- De, am instalat soba după indicațiile dv. și acum caut coșul

Desen de H. LERU

LĂPTARUL SPECULANT: - Laptele ăsta ne-a făcut... praf!...

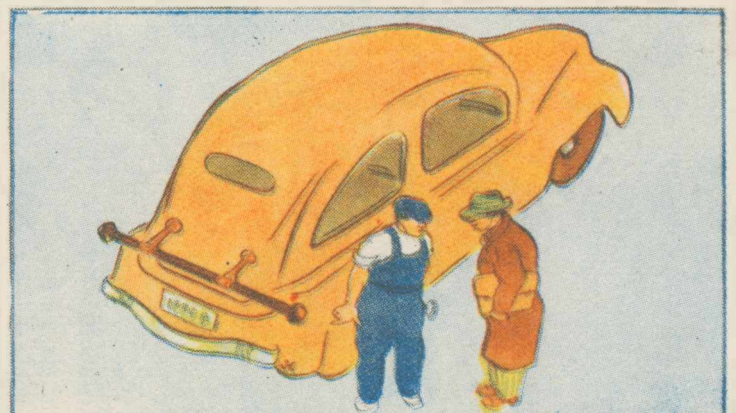
POGONUL LUI MOȘ MATEI

Toamna aruncînd pe umeri pelerina brumărie
A stropit cu smalt de aur struguri lungi de razachie.
Moș Matei de-o vreme încoace
Cum păzu că sus în die
Prinde-n oțtă a se coace
Vinul care va să die,
Face cum îi este felul lui de gospodar prudent
Pe la crîșma de din valse un oțtos „antriment”.
D-aia mă-nțelegi matală
Către casă nu știu cum,
Cumpănindu-se din șale
Șoșăia puțin în drum...
Și cum pricina o știe Lelea Floarea... cînd îl vede
Cu un arsenal de vorbe către dînsul se răpede:
- Traiul ista nu-ți priește
Zi și noapte băutură.
Însă moșul se-otărăște:
- Ia-n mai taci nișăl din gură!
- Ce să tac, că stă pogonul ne-arat, Matei, Matei!
Se întoarnă supărată către soșuri dumneaei.
- Lasă, soro, în miriște
Să mai pască oile...

Peste-un timp prind să se iște
Natural și ploile
Și nici vorbă să mai țasă Moș Matei la timp... În plus
Ca s-ajungă prin glod ca ăsta pin-la crîșmă, e exclus!
Încă, în afară de-asta
Ștînd acasă Moș Matei,
Îi expune și neobasta
Explicit părerea ei!
Vineri, pe la trei tmi pare, cum sta moșul amărit
Un pul năpîrlit de curcă, mic la trup, subțire-n gît
Observîndu-i mutra plină
De tristețe și amar
Cu un glas de piculină
A scos un accent hilar...
Dar se pare, faptul ăsta n-a rămas neobservat...
Gura lumii-l asociază cu pogonul nearat.

C. OTTESCU

La unele ateliere, reparațiile de automobile se
fac de mintuală

- Ați terminat reparația?
- Da și pentru mai multă siguranță i-am montat și bara
asta ca să fie mai ușor la împins.

Desen de I. CONSTANTINESCU

- Nu vă supărați, noi sîntem locatarii de dedesubt și v-am
ruga să închideți robinetul de la baie.

Desen de FRED GHENĂDESCU

CUM S-A MĂRITAT ERJICA

de GEORGE CIUDAN

Ai văzut cizmele mele ? Scîpesc ca soarele. Numa' că le-am juit la vîrf și le-am muiat turecii. Da' nu-mi pare rău. Că cine merge la ospăț și vine acasă cu turecii cizmelor neturtiți, acela nu-i om. Acuma, să-ți vorbesc cînstit, nu știu bine cînd am turtit turecii; cînd am jucat-o pe Săvituța mea ori cînd am învîrtit-o pînă ce a asudat, pe mireasă, pe Erjica. Doamne, dragu-mi-i la ospăț. Mai cu seamă cînd se strigă cînstele, cînd se aduc darurile. După cînd zic lăutele și trîmbițele ! Atunci numa' picioare să ai și inimă bună, că vinul, vrei nu vrei, curge Murăș.

Da' de ce nu măntrebi de Erjica ? O cunoști ? E frumoasă ca soarele și harnică, furnică. Săraca Erjica ! N-are pe nimeni pe lumea asta; nici mamă, nici tată, nici frate, nici soră... Tat-su, fie iertat, a murit acum 15 ani. I-a mincat sănătatea domnu' Arpad, domnu' grof Arpad de la Arad, om cu trei rînduri de case și cu 200 de juguri de pămînt. Ce-o fi făcînd azi domnul Arpad nu știu, da' știu de bună samă că cele trei rînduri de case și 200 de juguri de pămînt, să zic într-un ceas bun; în vezi pomenirea lor. Ianoș, bietul Ianoș - așa l-a chemat pe tatăl miresei, slugă a fost. Mierea lui Ianoș s-a stins și ea de pe lumea asta, cînd Erjica avea cinci ani. Așa că Erjica a rămas pe lume ca puțul cucului. Cînd a răsărit mai bine, a lucrat ba la un bogătan român, ba la un ungur ce plesnea de trai bun.

Da' vezi dumneata, așa-i viața; fiecare om are steaua lui. A lu' domnu' Arpad s-a stins; a lui domnu' Crișărescu, cel cu căfana cea mai mare din Arad, s-a stins. După că altfel nici nu se putea. A mea, bucură-te și dumneata, dacă ești om cînstit, a răsărit. Și a Erjicăi a răsărit.

De ce nu-mi faci semn ? Eu ti dau înainte cu stelele, și dumitale ti-o fi poftă să afli cum s-a măritat Erjica, cum a fost ospățul. Eh, fir-ar să fiu, că de mire nu ti-am vorbit nimic.

Todoruț îl cheamă, e sector de om sărac. Și lui acuma i-a răsărit steaua. Amîndoi, și Todoruț și Erjica lucră la Gostat. Cîtă plată au pe lună, nu pot să-ți spun, că nu știu. Da-s înțolțiți de zici c-ar fi domni.

Ei, fii cu răbdare că acuma te port cu gîndul la ceasul cînd ospățul fierbea de veselie. La miezul nopții, înainte de a se striga darurile, lumea se afumase un picuț, și așa cum e obiceiul la mine în sat, cînd e ospăț, vine să petreacă și să caște gura și cine vrei și cine nu vrei. Și cum îți spun, cînd ziceau lăutele și trîmbițele mai frumos, aud pe unul că dă poruncă lăutarilor :

- Mă, vă dau suta, da' cîntați-mi numa' mie cîntarea asta :

Dare-ar dumnezeu să dea
Să se stingă steaua ta
Să răsară iar a mea.

Oamenii au rămas mirați, cu gura căscată. Își dădeau coate și ziceau :

- Cine dracu' l-a chemat la ospăț pe bogătanul ăsta ? Cînd e lumea mai dragă, ne strică voia bună.

Mă uit eu bine și-l ghicesc; ăsta-i Da-

maschin, domnu' Damaschin, chiaburul. Pînge după steaua morii cu valțuri.

Lăutarii au început să ungă arcușul ca să-i zică cîntecul. Numa' că primașul le-a făcut semn să stea locului, spunînd că el nu face cîntare pentru unul care îi rușinează neamul. Damaschin, văzînd că nu-i băgat în samă, se puse zdravăn pe bătură și începu să tălfăsuiească cu unu' Pișta, om cu dare de mină care nu dă nimic. Mi-au spus oamenii că Pișta și Damaschin sînt prieteni la cataramă de mai bine de 20 de ani.

Vorba asta numa' la ospăț am auzit-o, da' am înțeles și eu că între Pișta și Damaschin e prieteșug la toartă; că, află dumneata, cu toată amețeala ce-o aveau în cap, nu se-contră unul pe altul.

Eu, în vremea asta, m-am gîndit să-i coc una lu' Damaschin. M-appropii de masa lui și-l întreb :

Ilustrație de IACOB LAZĂR

- Mă, Damaschine, a cut stea zici tu să se stingă ?

S-a uitat la mine cu jumătate de ochi și a zis tare :

- A ta !

Atunci să mă fi văzut dumneata pe mine ! M-am suit pe masă, lăutele au zis după mine, și eu i-am dat drumul strigăturii :

Damaschine, steaua ta
Poate o răsări și ea
Cînd o seca Dunărea
Cînd o fi oaja lsteață
Și purceaua cîntăreață.

Cel din jurul meu și toată lumea care a auzit strigătura s-au bucurat și au închinat cătră mine, de parcă eu aș fi fost

cuserul cel mare. Damaschin, văzînd că lumea ține cu mine n-a mai zis nimic, a tras aer în piept și s-a uitat ca porcu' în pămînt. Lăutarii îmi făcură semn să m-appropiu de ei. Primașul zise tare :

- Două jocuri pentru Alexuță !

Păcat că nu m-ai văzut ! Am luat nevestele pe rînd. Și pe romînce și pe unguroaice. Le-am jucat pînă ce a ostenit inima din ele. Erjica, mireasa, de bucurie că-s mare priceput la înveselirea ospățului, a venit la mine și m-a răsplătit cu un jucat pe frunte.

Damaschin și cu Pișta s-au sculat de la masă și au ieșit afară să se răcorească. Nu știu ce i-a spus Pișta Erjicăi la ureche, da' destul și bine că fata începu să lăcrămeze. Băgă mirele de seamă jalea miresei.

- Erjica, de ce ți-s ochii umezi ?

Fata își sterse lacrimile cu mărămuța.

- Domnu' Pișta a vorbit prostii.

- Dă-l pustiei... Hai să jucăm !

Da' eu n-am putut să am inima-mpăcată pînă ce n-am aflat ce i-a spus Erjicăi la ureche domnu' Pișta.

- Ia zil, fată, ce ti-a spus ?

- Zice, brava Erji, brava, alt mire mai breaz nu ai găsit ?

Vreun flăcău din neamul tău nu puteai alege ? Da', baci Alexuță, mă rog frumos de dumneata, să nu-i spui lui Todoruț vorba asta.

Mai trecu un picuț de vreme și în pragul casei se iviră iară domni Damaschin și Pișta. Se țineau de braț și se uitau făloși peste meseni. Scoaseră fiecare din buzunar cîte o hîrtie de-o sută și o fluturară cătră lăutari :

- No, faceți și pentru noi o cîntare să jucăm ! porunci domnu' Damaschin.

- Care noi ? întrebă primașul.

- Eu și cu Damaschin ! zise domnu' Pișta.

- N-am timp ! hotărî primașul.

Micloș baci - și lui acuma i-a răsărit steaua - care sta lîngă mine se rugă de primaș :

- No, zi-le un picuț, zi-le jocul acela... Uite că nu-mi vine în minte... Da, da' zi-le jocul vulpilor.

Mă mîncă limba și pe mine :

- Zi-le, măi frate, că oamenii se roagă de dumneata ca de dumnezeu.

Damaschin se bucură.

- Măi, zise el, ca să-l audă toată lumea, Alexuță e al mai deștept în ospățul ăsta.

- Mie-mi spui ? risel eu pe sub muștață. Hei, primașule, zi-le cîntecul.

- Care, baci Alexuță ?

- Cum care, mă ? Marșul... ăla ; știți voi : ia-l și du-l.

Lumea a început iară să se-nveselească. Eu m-am dus în mijlocul lăutarilor, am luat nevestele la joc și, pînă dimineața, am petrecut după toată voia inimii mele.

GEORGE RANETTI

George Ranetti este astăzi aproape uitat. Numele său nu spune nimic generațiilor tinere, iar cei care l-au cunoscut și l-au apreciat în timpul activității sale prodigioase nu-și mai pot, decât cu mare greutate,

improspăta lectura versurilor sau prozei sale, risipițe prin zeci de reviste.

Și totuși, George Ranetti a fost unul dintre cei mai populari umoriști români și este timpul ca nedreapta uitare în care l-au învăluit regimurile trecute să dispară. Format la școala marelui Caragiale, în redacția *Moftului român*, Ranetti a participat din plin la mișcarea literară de la începutul secolului, colaborând la unele dintre cele mai de seamă reviste, ca *Viața Românească*, *Pagina Literară*, *Povestea vorbeli* etc. De la început el s-a făcut remarcat printr-o vervă scăpărătoare, unită cu fantezie și virtuozitate, dar mai ales prin umorul său sănătos și satira necruțătoare îndreptată împotriva instituțiilor și moravurilor burghezo-moșierimii. De o productivitate rar întâlnită, el se desparte, hotărât, de susți-

nătorii umorului în sine, punându-și o lentuță în slujba adevărului. Cea mai mare parte a acestui talent original a fost cheltuită în paginile revistei *Furnica*, pe care a condus-o din 1904 până la 1928, la moartea sa. În acești 24 de ani George Ranetti a scris deseori aproape singur, reviste care, săptămână de săptămână deveneau tot mai răspândite. Dacă ținem seama că, fiecare număr, apăreau între trei și șaptezeci de poezii, semnate cu pseudonimele atât cunoscute (Romeo, Chiriac Napadarja, Jorj Delamizil, Ghiță Delagambrinus, Coc etc. etc.) în afară de nelipsitul articol de fond și de alte câteva bucăți în proză, în afară de susținutele colaborări la alte reviste și ziare, - ne putem da seama că energie a consumat acest abil minutor al floretei literare. Desigur, o asemenea pro-

IN FAȚA UNEI GURI DE TUN...

*Din toate fiarele pădurii
Nici una nu-și mai de temut
Ca el, în clipa când s'infurții!*

*Acuma stă inert, tăcut,
Înfipt în cele patru labe
Rotunde... Astăzi stă pe loc;
Azi, cu minulele lui slabe
Chiar un copil îl poate atinge
Și pipăi, și poate ncinge
Cu brațele al său mijloc
Ca și cum s-ar fi pus la joc*

*Cu un căfel,
Pisoi, c-un miel,
De mucava
Ori tinichea,
Sau c-un alt pacinic dobltoc.*

*Dar, să ferească dumnezeu
S-auzi o trîmbiță sunînd!
Atunci, chiar fiorosul leu
Față de dînsu-și pare blind
Și mititel
Cum e un pui de porumbel.*

*O, răcnetul îngrozitor
Al monstrului cînd se nărtărește!
Sinistră voce, și urîță,
Vestind că moartea trece-n zbor...
O, urletu-i de cobe crudă!
El răscolește-n treg oăzduhul
Ca un cutremur de pămînt...
Și, drept ecou, pe-aripi de oînt,
Suspînul celor ce-și dau duhul
Și-al celor ce-și bocesc o rudă,
Logodnic, tată, frate, fiu,
Sporesc spăimîntătoarea voce
A bestiei, care, teroce,
În urmă-i seamănă pustiu,
Mizerii, boli și jale-amară,
Peste ogorul ce zîmbește
Cînd soarele-i făgăduiește
Apropiata primăvară!*

*Bum-bum! Bum-bum!
Astea-s uncele silabe
Pe care fiara, pe-a ei labe
Rotunde, dîrz pornind la drum,
Rosteste... Bum-bum-bum-bum-bum...
Țînesc din gură-i nori de fum,
Aprinsă labă și scînteie
Țînesc torent din gura ei,
Din gura fiarei blestemate
Și pururea nesăturate...*

*Dar, pe cînd tunul, crunta fiară,
Vâl negru zăvîră peste țară,
Iar gura lacomă înghite
Atîtea biete oiești iubite,
În clipa ceea de dureri...
Sînt la Berlin ciîltoa bancheri
Și ciîltoa fabricanți, cum Krupp e,
Care ciocnesc spumoase cupe
Și beau voioși rîzînd de noi:
- „Bravo gheșefi! Înc-un război!”*

(Furnica, an. IX, nr. 21, 24 ian. 1913)

EXPOZIȚIA E NAȚIONALĂ

*Expozițiunea e națională!
Admira-oom bune mașine nemșești,
Arăta-dom lumii cai arabi cu fală,
Pești de la Athena, covoare turcești.*

*Iar cît despre mărfuri mai de șic, moderne,
Finul gust al Franței va fi admirat,
În plus macaroane pur italiene
Și-un balet din Londra direct importat.*

*Un takir din Indii o să dovedească,
Pe nas scoțînd panglici, mîncînd cîlți cu loc,
Că azi arta noastră, sadea romînească,
Merită-n Europa să-aibă primul loc.*

*Spre a fi depline scandalul și saga,
Wachman, Ștefănescu, kapelmaistări mari,
Viori își adu-sau tocmai de la Praga,
Fiîndcă noi, se știe, n'avem lăutari.*

*Încît o să întrebe omenirea: - Oare,
Ce pot să expute românii de-al lor?...
Numai mămăliga pe care-n sudoare
O mîncîcă bietul plugar muncitor!*

*Ea-i națională! Dospîță-n canoane!
Dar dîn mămăliga bietului plugar,
Ca printr-o magie tes azi miltoane
Ca să se serbeze anul jubilar!*

(Furnica, an. III, 1906)

Nu vreau

*„Un Regat pentru o țigare!”
A găsit un Nuștiu care...
Dar azi, avînd în vedere,
Monarhismul în scădere,
Considerînd, bat-o vina,
Că-i republică și China,
Că pînă și Afganistanul
Și-a caterisit Sultanul;
Apoi, avînd în vedere
Că-n Grechia sînt zădere;
Vă declar că eu, pîrlitil,
Eu aci jos iscălitil,
De mi s-ar face cadou
O coroană de împărat,
O refuz imediat!
Mai bine șef de birou,*

În noaptea

*E zece mai... Iluminații...
Așt miez de noapte pare-amiază,
Scînteile mi de constelații
Printre ghirlandele de brazi.*

*Orășele-s iluminate
În chip atîta de feeric
Că, prin contrast, bietelesate
Zac și-n mai negru întuneric.*

*Au fost și-n satele sărace
Iluminații... N-ar mai fi!
Arzînd, bogatele conace
Schimbau și-acolo noaptea-n zi.*

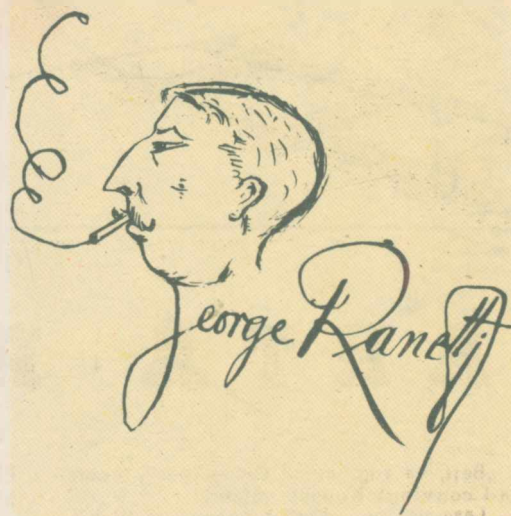
I (1875-1928)

ecție uriașă înscrie și multe slăbiciuni
: realizare, dar exigența noastră poate
ege, astăzi, substanța unui volum com-
ct de versuri și a cel puțin unui volum
: proză și articole care, reprezentând cu
felitate epoca, să ne transmită mesajul
ui umor de bună calitate.

Fire independentă, curajoasă, George
inetti a fost un adevărat umorist de pro-
sie, trăind sărac, dar demn, numai din
unca sa literară. Dinastia regală, guver-
le oligarhice, parlamentul, venalitatea și
piditatea burgheziei, traficul de națio-
ilism, nimic n-a scăpat ironiei sale ustur-
toare. Consecvent, nepărtinitor, el a
scat politicianismul și pe conducătorii
rtidelor istorice, uneori în versuri, cu

viață foarte efemeră, dar totuși de efect.
Versurile și articolele scrise în timpul și
după războaiele din 1907 vibrează de o
dragoste profundă pentru popor, și acest
sentiment - prezent în majoritatea operii -
dă trănicie umorului său. El a reușit să
reflecte evenimente tragice în versuri
pline de ironie, aplicând principiul mare-
lui său dascăl care arată că „nimic nu-
arde mai rău pe ticăloși decât râsul”.

Neglijent față de propria sa operă,
George Ranetti nu și-a adunat niciodată
lucrările într-un volum demn de acest
nume. Strădania cercetătorului de astăzi
de a o selecționa, din puzderia de cola-
borări risipite de-a lungul a 30 de ani,
este, însă, răsplătită cu prisosință și vo-

Autoportret

lumul de versuri care va fi prezentat în
curând cititorilor va aduce în mijlocul
nostru încă un prieten alături de A. Mirea
și G. Topîrceanu.

MIHU DRAGOMIR

În rege!

Sau zapciu într-un mic sat,
Ori - chiar popă la Mizil...
Orice post eu așa alege,
Decît acest post de Rege,
Azi atîta de fragil!
D' aia strig cu voce tare,
După ce la chibzuială
Matur cu mine am stat,
Că n-aș da nici o țigare,
Că n-aș da nicio „Regală”
R. M. S. pentru-un Regat!
Mai bine un R. M. S.
Decît să fiu M. S. R.

urnica, an. XIX, nr. 17, 13 martie 1924)

10 mai

Și totuși, nu ne-nvățăm minte!
Tot lux! Tot fast! Desertăciuni
Ce fac dintr-un popor cuminte
În vast ospiciu de nebuni.

O, stingeti lămpile acestea!
Sînt face rău lumina lor!
Căci ele mi-amintesc povestea
Cea tragică a satelor...

Privind mulțimea ce se strînge
Sub lămpioane ce scîlpesc,
În roșul razelor oăd sînge
Nepînopat și romînesc!

urnica, an. IV, nr. 191, 8 mai 190.

ADEVĂRATA MEA MESERIE

Nu sînt un scriitor,
Nu sînt un gazetar,
N-am vreme să fac cîntece de-amor,
Să șlefuiesc ca pe-un mărgăritar
Versul
Menit ca să distreze pe cucoane,
Pe fanți, pe tetele din pensioane,
Nu sînt literat. Nici chiar la „Universul”
Nu sînt colaborator!
Nu sînt nici poet,
Nici ziarist,
Eu sînt un biet,
Umil și trist -
Umil deși spinarea mi nu-ncoboaie,
Și trist deși oars glumele mi suvoaie! -
Eu sînt: măturătorul de gunoaie!
Văzîndu-mă pe bulevarde
În taina nopților cu lună,
Vești zice, sigur: - „Ăsta bard e,
Ce-n pribegirea lui nebună
Din stele inspirări adună!”
Dar, adevăru-adevărat
E că eu cat
Pe străzi, în nopțile acele,
Nu farmecul blondelor stele,
Nu poezia
Acestor ochi dișini ce plîng
În feeria
Nocturnă plină de mister;
Eu, dacă rătăcesc sub cer,
E ca să strîng
Pe uliți toată murdăria
Morală
Din Capitală,
Pe care nu de apă o simplă ploaie
O curăță, ci ploaia mi de cerneală...
Eu sînt... măturătorul de gunoaie!
Și dacă mătura, cu care
De obicei
Eu curăț totul ce murdar e,
Vi se pare
Că are
O formă cam ca de condei,
Te rog, tu cititor, ori cititoare,
Înlătură
Astfel de gînd!

E o mătură,
E o mătură de rînd
Obiectul ce eu port în mînă
În oraș noapților cu lună,
Și a mă numi poet, artist,
Sau dramaturg, sau ziarist,
Ar fi... s-o faci prea de oai...
Eu sînt măturătorul de gunoaie!

(Furnica, an. X, nr. 35, 1 mai 1914)

SONET-FABULĂ

A ars în mahala o băcănie
Jupînul cu nevasta-i stau în drum
Privînd sinistrele grămezi de scrum,
Pierduta lor pe peci gospodărie.

Pe cînd ei plîng, o mare bucurie
Simte un porc din curtea lor acum,
Căci scormonînd maidanul plin de fum,
Descoperi cu ritul o scrumbie.

Ce-i pasă de-a stăpînitorilor avere?
Imundul morfoleşte cu plăcere
Cadastrul din funingini și gunoi.

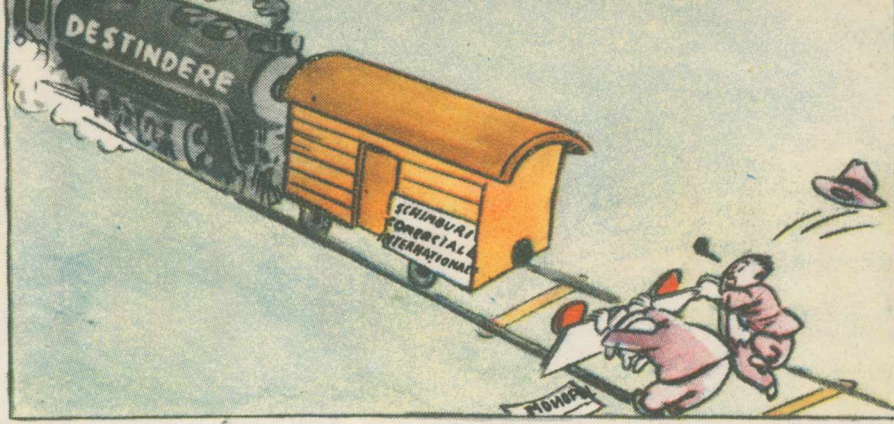
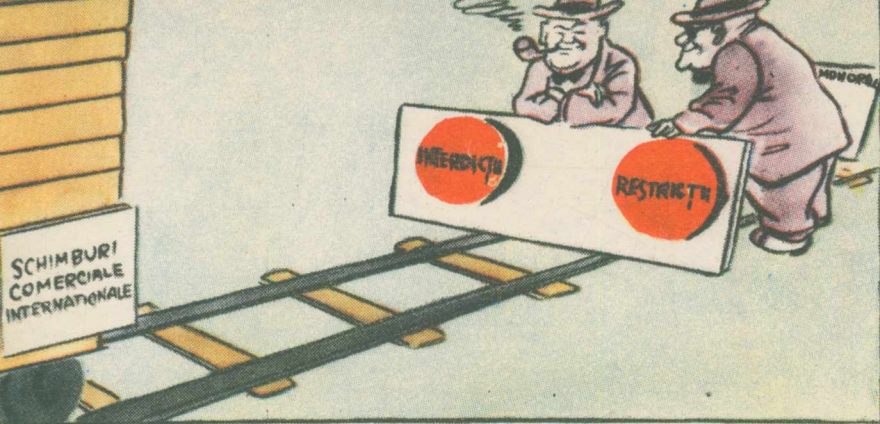
Morală

A ars în mahala o băcănie,
Și-i tot așa în Marea Romînie
Cu mbogățitii noștri de război!

(Furnica, an. XVII, nr. 2, 13 dec. 1921)

O LOCOMOTIVĂ NEAȘTEPTATĂ

ARTĂ PENTRU ARTĂ

de ROBE GOLDBERG

„Beți, vă rog, sucul de ananas“, căută să-i convingă Koppel, valetul.

„Lasă-mă în pace“, mormăi Collis P. Ellsworth.

„E prescris de doctor“.

„Lasă-mă în pace!“.

Koppel auzi soneria principală și fu bucuros să părăsească odala. Găsi pe doctorul Caswell, jos în hol. „Nu pot să fac nimic cu el, spuse el doctorului. Nu vrea să bea sucul de ananas. Nu vrea să-i citesc. Uraște radioul. Nu-i place absolut nimic!“.

Doctorul Caswell primi informația cu obișnuitul său calm profesional. De la ultima lui vizită, reușise să-și formeze o oare care plan pozitiv. Nu era un caz obișnuit. Bătrînul financiar se ținea destul de bine pentru un om de 60 de ani. Dar trebuia oprit să mai cumpere întreprinderi. Avusese ultimul atac de cord după dezastruoasa achiziție a căilor ferate de lângă cascada din Iowa. Atacul anterior îi fusese provocat de enervarea pricinuită de prăbușirea pachetului de acțiuni al magazinelor universale pe care le cumpărase la un preț fabulos. Toate aceste achiziții din ultimii ani trebuiseră să fie lichidate cu mari sacrificii, atât din punct de vedere al sănătății cât și al portofoliului său.

Collis P. Ellsworth stătea la fereastră într-un fotoliu înalt și foarte moale. Privea afară când doctorul Caswell îl întreabă: „Ei, ce face astăzi junele nostru?“.

„Brrr“ mirri tipul din fotoliu.

„Am auzit că nu dai ascultare ordinelor mele“ îl dojeni doctorul.

„Cît am trăit, n-a îndrăznit nimeni să-mi dea ordine“.

Doctorul trase un scaun și se așeză aproape de bătrînul financiar. „Am să-ți fac o propunere, spuse el calm. Nu ai vrea să te ocupi de artă?“

Doctorul își pregăti stetoscopul, pentru cazul când sugestia s-ar fi dovedit prea tare pentru inima pacientului.

Însă răspunsul bătrînului fu un categoric „Alurea“.

„O cred foarte serios, spuse doctorul râsuflînd ușurat că fusese evitată o catastrofă. Numai așa, ca să te distrezi cu creion și cărbune. Ar fi foarte amuzant“.

„Timpentii!“.

„Foarte bine. Doctorul se ridică. N-am vrut decît să-ți dau o sugestie“.

Collis P. Ellsworth mestecă guma și își mișcă bărbia lui încreștită. „Dar cum de ți-a venit ideea asta sucită, cum aș putea să încep să desenez în cărbune, presupunînd că aș fi destul de nebun ca să încep așa ceva?“.

„M-am gîndit și la asta. Pot să obțin ca un student de la una din școlile de artă să vină aici o dată pe săptămînă și să te inițieze. Dacă vezi că nu-ți place, n-ai decît să-l dai afară“.

Doctorul Caswell se duse la prietenul său Judson Livingston, directorul Institutului Atlantic de Artă și îi explică situația. Livingston avea tocmai la dispoziție pe tînărul de care avea nevoie - Frank Swain, în vîrstă de 18 ani, un student care promitea. Acesta avea nevoie de bani. Pentru a-și plăti taxele, se angajase noaptea să conducă un ascensor. „Cît poate să cîștige?“ „Cinci dolari lecția“. „Splendid“.

În după amiaza următoare Swain fu introdus în odala spațioasă a lui Collis P.

Ellsworth. Acesta îl măsură de sus în jos.

„Nu sînt încă un artist, domnule“, spuse tînărul.

„Mmm!“.

Swain aranjă pe masă cîteva hîrtii și creioane. „Să încercăm să desenăm vasul acesta de pe cămin, propuse el. Încearcă, te rog, domnule Ellsworth“.

„Mmm“. Bătrînul financiar luă cu mîna lui slabă un creion și făcu o mîzgălitură.

„Astă-i, tinere, chicoti el cu un aer de satisfacție. Aiureli!“ Frank Swain avea răbdare. Cel cinci dolari îi trebuiau. „Dacă doriți să desenați, va trebui să priviți la obiectul pe care îl desenați, domnule“.

Bătrînul Ellsworth se uită chiorș și privi. „Ei drăcia dracului, știi că-i destul de draguț. Nici n-am observat pînă acum“.

Koppel intră anunțînd că pacientul își terminase prima lecție.

„Ah, iarăși suc de ananas“, mormăi Ellsworth. Swain plecă.

Cînd studentul veni în săptămîna următoare, pe masă era un desen care avea o vagă asemănare cu vasul. Încreșturile ochilor bătrînului financiar se adînciră cînd întrebă cu malițozitate: „Ei, ce părere ai de asta?“.

„Nu e rău, sir, răspuse Swain. Dar e privit puțin dintr-o parte“.

„Ei, drăcia dracului, chicoti bătrînul Ellsworth, imi dau seama. Jumătățile nu sînt simetrice“. Adăugă cu o mîna febrilă cîteva linii și coloră spațiile libere cu albastru, ca un copil care a desenat o carte cu poze. Apoi se uită spre ușă. „Ascultă, tinere, șopti el, aș vrea să te întreb ceva înainte de a mi se aduce iar sucul de ananas“.

„Da, domnule“, răspuse Swain plin de considerație.

„M-am gîndit dacă n-ai putea să-ți faci timp să vii de două ori pe săptămînă sau chiar de trei ori?“.

„Desigur, domnule Ellsworth“.

„Bine. Să convenim pentru luni, miercuri și vineri. La ora cinci“.

Koppel intră și încremeni cînd văzu că pacientul își bea sucul de ananas fără să crîcnească.

În decursul săptămînilor următoare, vizitele lui Swain devin mai frecvente. El îi aduse bătrînului o cutie de culori de apă și cîteva tuburi cu vopsele.

Cînd doctorul Caswell își făcu vizita, Ellsworth ținu să-i vorbească de liniile grațioase ale unor ceanue. Stăruia asupra varietăților de culori ale castronului cu fructe. Arată cu mîndrie petele variate de vopsele de pe halatul lui de mătase. Nu-i dăduse voie valetului să-i trimită la curățat. Ținea să arate medicului cît de greu muncise.

Tratatamentul făcea progrese. Nu mai era vorba de plimbări în oraș, care să-l incurce în achiziții de întreprinderi de dubioasă solvabilitate. Nici de nebunești transferuri comerciale prin care era pusă la încercare o inimă bătrînă și zdruncinată. Arta oferea o însănătoșire rapidă.

Doctorul socoti că-i indicat să-i permită lui Ellsworth să viziteze împreună cu Swain Metropolitani, muzeul de artă modernă și alte expoziții. O lume cu totul nouă își dezvăluia farmecele. Bătrînul financiar manifestă o curiozitate nesățioasă față de galeriile de tablouri și de pictorii

care expuneau. Cum funcționau galeriile? Cine alegea pinzele pentru expoziții? În capul său cocea o idee.

Cînd la sfîrșitul primăverii, cîmpurile și grădinile începuseră să se împodobească cu culori, Ellsworth execută o mînjitură groaznică pe care o boteză „Pomi îmbrăcați în alb“. Apoi dădu un anunț teribil.

Vroia să expună tabloul la expoziția de vară a galeriilor Lathrop!

Printre expozițiile de vară, galeriile Lathrop erau cel mai mare vernisaj de artă al anului, sub raportul calității, dacă nu sub cel al mărimii.

Visul de o viață al fiecărui artist matur din S. U. A. era să cîștige un premiu Lathrop. În acest grup distins vroia Ellsworth să-și bage „Pomi îmbrăcați în alb“, care semănau cu un castron cu salată preparată, aruncată violent pe fațada unei case!

„Dacă află ziarele de asta, domnul Ellsworth se va face de risul lumii. Trebuie să-l potolim“, mormăi Koppel.

„Nu, avertiză doctorul. Nu ne putem amesteca acum, fiindcă am risca să compromitem tot ce am realizat“.

Spre extrema uimire a celor trei - și în special a lui Swain - „Pomi îmbrăcați în alb“ fură acceptați la expoziția Lathrop. Nu numai domnul Ellsworth era nebun, gîndi Koppel, dar galeriile Lathrop înebuniseră și ele.

Din fericire pictura era atîrnată într-un loc neobservat, de unde nu putea să exercite nici un fel de vîlvă mai deosebită. Tînărul Swain se strecură în expoziție într-o după amiază și roși din cap pînă în picioare cînd văzu „Pomi îmbrăcați în alb“, o bălăceală aridă și țîpătoare atîrnată de perete.

În decursul expoziției, bătrînul continua să ia lecții, făcînd rar aluzie la primirea sa în expoziție. Era extrem de amabil. De cîte ori Swain intra în odale îl găsea pe Ellsworth chicotînd. Poate că Koppel avea dreptate. Bătrînul era nebun. Dar părea totuși ciudat cum de încurajase comitetul Lathrop alureala lui primindu-i pictura.

Cu două zile înainte de închiderea expoziției, un trimis special îi aduse din partea lui Swain un plic arătos, în timp ce Swain, Koppel și doctorul se aflau în odale. „Citește-mi, ceru bătrînul, ochii mei sînt oboșiți de atîta pictat“.

„Galeriile Lathrop au plăcerea să anunțe că Premiul I pentru peisaje, în valoare de 1000 dolari a fost atribuit lui Collis P. Ellsworth pentru pinza sa „Pomi îmbrăcați în alb“.

Swain și Koppel schimbă niste sunete nearticulate. Doctorul Caswell făcînd un suprem efort pentru a-și păstra profesionalitatea sa stăpînire de sine, spuse: „Felicitările mele, domnule Ellsworth. Splendid, splendid... Vezi, vezi... Desigur, nu m-am așteptat la o astfel de surpriză. Dar, dar - desigur, acum vei trebui să admiti și dumneata că arta oferă mai multă satisfacție decît afacerile“.

„Arta nu face doi bani, izbucni bătrînul. Am cumpărat galeriile Lathrop luna trecută“.

Traducere din engleză (volumul „This is America“) apărut în Editura pentru limbă străină la Moscova.

SISTEMUL LUI...

„Eu unul dacă vreau să mă inspir
Pentru o dramă sau o comedie
Îi răsfoiesc firește pe Shakespeare

Căci nu se poate acolo să nu fie
Vreun fapt interesant și actual,
Vreun nou conflict, puțină poezie...

Ca să croiesc ceva original
La școlile A. P. Cehov mă ajută.
Umorul lui dramatic și real

Mi-a dat succese mari de sută'n sută.
Structura lui mi-ar folosi mai mult
Dacă n-ar fi atât de cunoscută.

În poezie nu mai stau să ascult
Cum cîntă ointu-n frunzele lîpezii,
Acest sistem l-am părăsit demult.

E mult mai simplu să consult cezii
În operele lor definitive
De la Ronsard și pînă la Arghezi.

Gădesc acolo lucruri instructive
Metafore, mesaje aprofundate
Și epigrame foarte incisive.

Care și-acum pot fi utilizate
Dacă s'ar trata cu inteligență
Ca să reziste'n actualitate.

Un critic, însă, plin de vehemență
A denumit cam tare „plăgiat”
Ceea ce eu numesc „reminiscență”.

De-atunci mă simt cam demoralizat
Și-am început să-nvăț sanscrita care
Prezintă un teren necercetat.

Ca multe lucruri extraordinare;
Poeme cu specificul sanscrit
Pe care nu le știu orișicare.

De voi avea și-atunci de suferit
(Sînt astăzi criticii informați prea bine)
Și neaînd pe cine să tînit,

Voi scrie poate și cea de mine”.

MIRCEA PAVELESCU

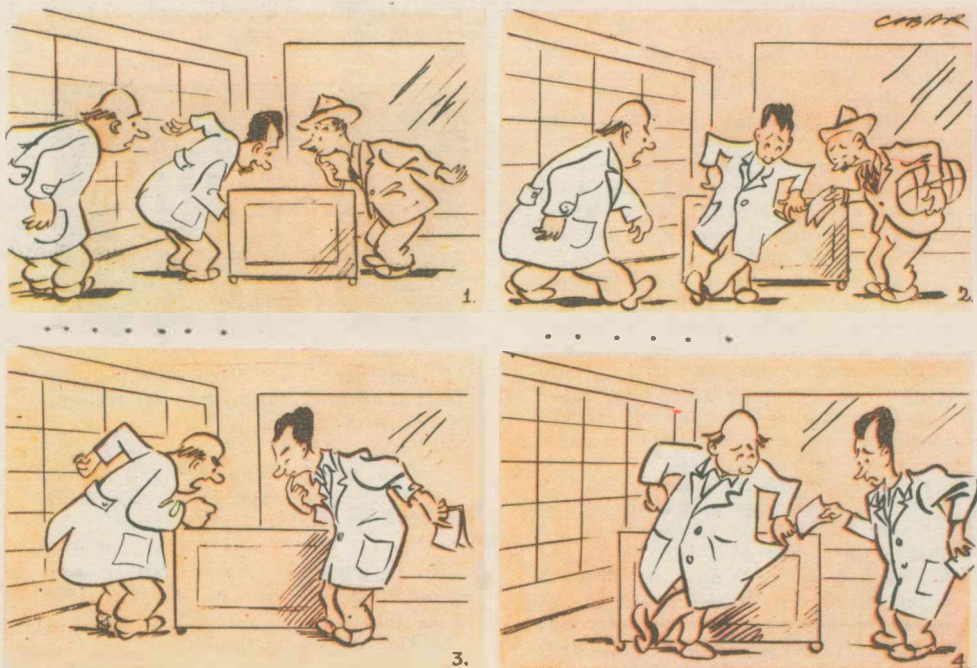
Desen de VAL MUNTEANU

- Uite-l pe Gigel, nici nu a început bine facultatea și a și început să se remarce!...

SE MAI ÎNTÎMPLĂ UNEORI...

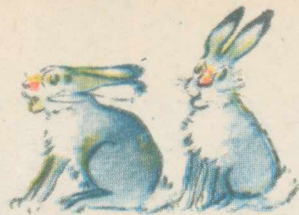
Desen de NELL COBAR

RESPONSABILUL UNITĂȚII, - Îți interzic să mai lucrezi astfel...

...de unul singur!...

de ȘTEFAN TITA

Vine vînătorul de la vînătoare :
 - Strașnic merse treaba astăzi, frățioare.
 - Ce tot spui ? - întrebă un pecin mirat -
 Hai, deșartă tolba să vad ce'ai vînat.
 - Stai, mai ai răbdare, că-ți arăt acum.
 Cînd pornii spre codru, ghici, ce vad în drum ?
 Patru iepuri tineri cu un păr roșcat !
 Pun la umăr arma...

- Și i-ai împușcat !
 - Mai stai, frățioare, ei, bătute-ar vina,
 Cum să-mpușc doar patru și să-ai lung duzina ?
 Nu-ți spusei că astăzi treaba merse bine ?
 O droaie de iepuri se îndreptau spre mine...
 Eu mă trag de-o parte, într-un loc retras,
 Pun la umăr pușca și atunci...

- Ai tras !
 - Ei, pecine dragă, zău, mă faci să fierb.
 Cum să-mpușc doar patru și să-ai scap un cerb
 Ce-alerga prin codru, înspre mine, drept ?
 Pun la umăr arma...

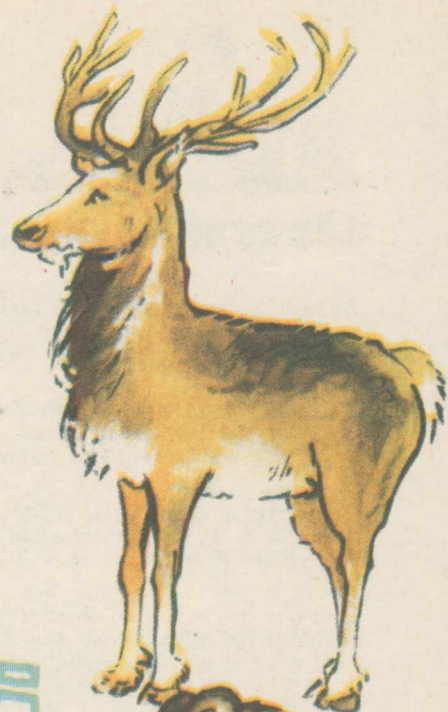
- Și-l lopești în piept !
 - Eh, cu tine, frate, e grea socoteală,
 Ce-i un cerb acolo, ce mare școlală
 Cînd în urmă-i vine o vulpe șireată
 Cu o coadă lungă, mare și-nloată ?
 Pun la umăr arma, gata de ochit
 Cît ai zice „pește”...

- Ai și nimerit !
 - Aș, să stric eu gloanțe pe o vulpe proastă
 Cînd un urs deodată îmi răsare-n coastă ?
 Era mare, frate, mare, uite-așa,
 Și avea o blană bună de podea.

Stă pecinul nostru, dă din cap și-ascultă,
 Vorbăria curge ca o apă, multă...
 Și deodată întrebă crunt, întunecat :
 - Hai, sfirșește-odată, spune ce'ai vînat ?
 Vînătorul parcă s-a făcut mai mic :
 - Păi, să vezi, eu astăzi n-am vînat nimic...

Ilustrație de A. PAVEN

- Alo, dați-mi interiorul 133.
 (Pir, pir, pir).
 - Alo, da !
 - Alo, interior 133 ? Aș vrea să vorbesc cu Nuți.
 - Care Nuți ?
 - Nuți Cristescu.
 - Tovarășa Cristescu scrie ceva urgent la mașină, în biroul celălalt.
 - Nu-i nimic, aștept pînă o cheamați !
 - Un moment !...
 - Alo ? Cristescu la telefon.
 - Nuți ? Bonjur dragă, aici e Gina.
 Ce mai faci ?
 - Sint ocupată.
 - Stai nițel să-ți spun o chestie grozavă...
 - Gina, nu pot să vorbesc !
 - Nu-i nimic, vorbesc eu. Auzi tu, să vezi ce halimal ! Marți dimineața m-am dus la coafor și...
 - Gina, mă grăbesc !
 - Eu nu, că abia la 12 ies în oraș, la crotoreasă. Să vezi ce vroiam să-ți spun : cînd intru la coafor, dau acolo peste antipatica de Mia. E în concediu, mă rog, și-și aștepta rîndul la permanent. Avea talor nou bej, geantă și pantofi la culoare, era toată în bej, dar ce folos că și la față era tot bej !
 - Gina, am de scris la mașină !
 - Nu-i nimic, te mai odihnești și tu ! Stai să-ți spun, cu Mia ! Intru eu, observ de la ușă că-i pusă la fix, mă fac că n-o văd, ca să nu-i dau satisfacție, mă uit în altă parte, și mă împiedic de picioarele ei. Zic eu : de ce-ți ții picioarele în mijlocul drumului ? Zice ea : de ce nu te uiți unde umbli ? Zic eu : ce te privește

unde mă uit eu ? Zice ea : mă privește că dacă nu te uitai pe pereți, vedeai picioarele mele și nu mă călcai ! Zic eu : Aiurea ! Zice ea...
 - Gina, mă așteaptă un coleg, ca-re-mi dictează !
 - Foarte bine, lasă-l să te aștepte că de-ai e bărbat ! Poate să-și scrie și singur ! Prinde bine oricui să învețe mașina. Și auzi cu Mia... Unde-am rămas ?... Aha ! Zic eu : ții neapărat să mă uit la picioarele tale, să vad că ai pantofi noi ? Zice ea...

- Imi pare rău, Gina, dar trebuie să-ți închid telefonul. Eu am treabă, nu ca tine !... (pac !).
 - Alo, tu ești Sanda ? Aici e Gina.
 - Bună dimineața, Gina. Dar ce-i cu tine, ce ești așa nervoasă ?
 - Ce să fie, dragă, mă scot din fire încadratele astea ! Nu se mai poate vorbi cu ele, au devenit imposibile !
 - Dar ce s-a întîmplat ?
 - Ce să se întîmple, dragă ? ! În fiecare zi, alte neplăceri cu ele !

Ți-am povestit ce am pățit la coafor cu Mia, încadrată, în concediu ! Astăzi mă plictiseam și m-am gîndit s-o chem la birou pe Nuți, să-i povestesc de Mia ! Și cînd colo, ce crezi, îmi trîntește telefonul în nas, că-i ocupată, că ea are treabă, nu ca mine !

- De l...
 - Da', dragă, e nemaipomenit ! Auzi, ea are treabă, nu ca mine ? Cum, adică, eu n-am treabă ?

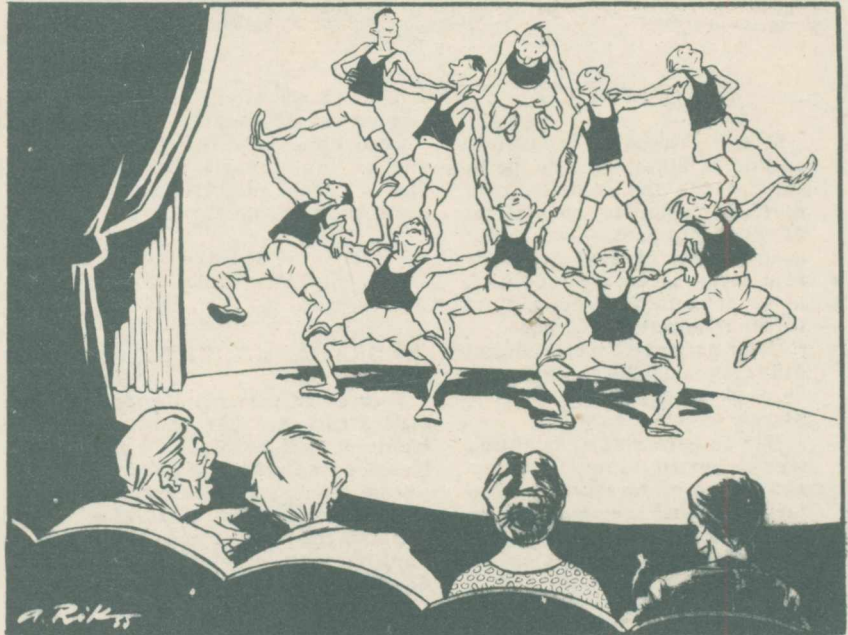
- Păi...
 - Dar ce-or fi poftind dumnealor, să mă încadrez și eu ? Să n-am o dimineață liberă, să mă scol cu noaptea în cap, să robotesc cot la cot cu toți necunoscuții, nici la telefon să n-am timp să mai vorbesc, să merg cu ciorapi vegetali - că n-o să port nylon la birou ! - să-mi stric rochiile și unghiile și tenul și părul și viața și tot ! Să-mi distrug feminitatea, să nu mă mai placă nimeni ? N-am dreptate, spune și tu ?

- Ce să spun, Gina dragă ? Știu și eu ? Văd că Mia și Nuți arată destul de bine și chiar tu spuneai că și-au făcut o mulțime de lucruri. Și n-am observat nici că și-au distrus feminitatea. Stai să-ți mai spun ceva, știi că s-au logodit amîndouă cu colegi de birou ?...

- Ce-ai înebunit ? Vorbești și tu ca taică-meu ? Te pomenești că te încadrez și tu ? ? Am înțeles... Atunci eu cu cine mai vorbesc dimineața la telefon ?

ERNA ALBU

- Tii! dacăș putea să-l aduc pe ăștia la club, ce demonstrație aș putea face cu așezarea rapidă a pieselor finite!

COȘMARUL CONTABILULUI CIUBUC

Desen de V. TIMOC

- Am venit să ne dai banii, sintem „zilieri”!

La campionatele europene de tir de la București, la egalitate de puncte, multe clasamente s'au întocmit în funcție de numărul „muștelor” trase de fiecare concurent.

ÎN TRE MUȘTE: - Bine, inconștiento, în altă parte n-ai găsit să te joci? Nu ți-am spus că pentru noi, aci e locul cel mai puțin sigur din toată Europa?...

Dragă Urzică

DRAGĂ URZICO,

Mi-am petrecut concediul de odihnă la Sinaia și mi-a priit; am crescut în greutate cum nici nu m-așteptam: am câștigat 24 de kilograme. Patru kilograme le-am câștigat în două săptămâni, la casa de odihnă, iar pe celelalte 20 le-am câștigat în cinci minute, în... gară.

Când am sosit la casa de odihnă aveam 60 de kilograme. După două săptămâni, când am plecat, aveam 64.

Dar în gara Sinaia, așteptând trenul pentru București, mi-am zis, să mă cîntăresc și pe cîntarul automat de aici. M-am suit pe el, am introdus o monedă și-am constatat că am 74 kilograme. Mi-am zis, n-o fi cîntarul bun! Și m-am mai suit o dată, băgînd încă o monedă; de data aceasta aveam 84 de kilograme. Atunci mi-am zis, e bun cîntarul E chiar foarte bun. Dacă știam că pot crește în greutate, în cinci minute, cu 20 de kilograme, nu mai pierdeam două săptămâni la casa de odihnă pentru numai patru kilograme.

Bine că am aflat. Pe viitor știu ce am de făcut.

Cred chiar că ar fi bine să... aștept și funcționarul din gara Sinaia, care... administrează acest cîntar. Poate îl repară.

Puiu Costache
Str. Vigilenței 8

DRAGĂ URZICUȚO,

Știm că în materie de aritmetică ești tare. De aceea îți trimitem spre rezolvare o problemă ce ne frîmîntă de multă vreme pe noi, cei din comuna Moacșa, raionul Sf. Gheorghe. Gospodăria noastră are 41 de vaci neglijate. Fiecare vacă dă în medie pe zi 3 kg lapte. Cîte kilograme de lapte se vor strînge dacă tov. Vidám Sandor, brigadierul nostru zootehnic, ar da mai multă atenție muncii sale, cunoscînd că acum vine doar o oră pe la gospodărie? Dar dacă ar asculta și sfaturile zootehnicianului rațional? Dragă Urzicúțo, rezolvarea o poți trimite și pe adresa tov. Vidám Sandor - asta

ca să știe și dumnealui cum ne facem noi... socotelile.

Un grup de colectivisti

URZICUȚO,

Noi avem apărători pentru protecția muncii, apărători frumoase, confecționate pentru toate mașinile. Avem și le admirăm. Numai că asta ne costă timp. Pentru a le putea admira trebuie să ne deplasăm la magazine unde zac de cîțiva ani. Dorința noastră, Urzicúțo dragă, e să le avem mai aproape. Dacă se poate, chiar la mașini. Nu știm care e părerea tovarășului Hecht William, șeful unității și a tovarășului Schwartz Alexandru, șeful tehnician, care s-ar fi convenit să ia de multă vreme măsurile corespunzătoare. Dacă poți, întreabă-l tu. Fiind vorba de apărători, ard de nerăbdare să aflăm cum se vor... apăra.

Sasu Letiția
Trustul de Industrializarea Lemnului - Sighet

DRAGĂ URZICUȚO,

Îți fac cunoscută și ție una din pasiunile tov. Ilea Dănilă de la secția noastră din T. U. G. Hunedoara. Crezi că-i vorba de fotbal, loto sau filatelia? Aș! De fapt, pasiunea tov. Dănilă se înrudește cu a jucătorilor de la Pronosport; folosește combinațiile, are favoriți și câștigă... indignarea muncitorilor.

Vrei să știi despre ce sport e vorba? Se numește „încadrare pe sprinceană”. Se joacă așa: comisia de examinare stabilește încadrarea unui muncitor. După un timp apare tov. Dănilă și stabilește o nouă încadrare, ținînd cont de relațiile personale, precum și de „atitudinea” muncitorului în ședințele de analiză a muncii. Aici intervine tehnica sportivă a tovarășului Ilea Dănilă: șterge, taie, adaugă, după cum e cazul. Tu ce spui, Urzicúțo, de un asemenea sport al încadrării? Cu ce cadrează?

Icălaș Cristian
muncitor - Hunedoara

Scrisori recomandate relevînd fapte puțin recomandabile

DRAGĂ URZICO,

De ce merg anapoda treburile Sfatului popular al comunei Drăgănești din raionul Tecuci?

Poate pentru că președintele comitetului executiv al acestui Sfat, tov. Homoceanu Ion, obișnuiește să meargă pe două cărări.

Și sigur, pentru că atunci cînd vrea să meargă pe un singur drum, el și-l alege pe acela al abuzurilor și neregulilor care se țin lanț.

N-a împărțit tov. Homoceanu terenul Sfatului după bunul plac, luîndu-și și lui șase hectare pe care le-a lucrat cu munca salariată a dolsprezece oameni?

N-a prins președintele Sfatului treizecișicinci de vaci, proprietatea unor țărani muncitori din comuna Matca-Tecuci, pe care le-a eliberat contra sumei de douăzecișicinci de lei de fiecare fără însă a dresa acte și fără a emite bonuri pentru

sumele încasate în schimbul eliberării vitelor? A crezut că oamenii nu vor observa manevra cu vacile...

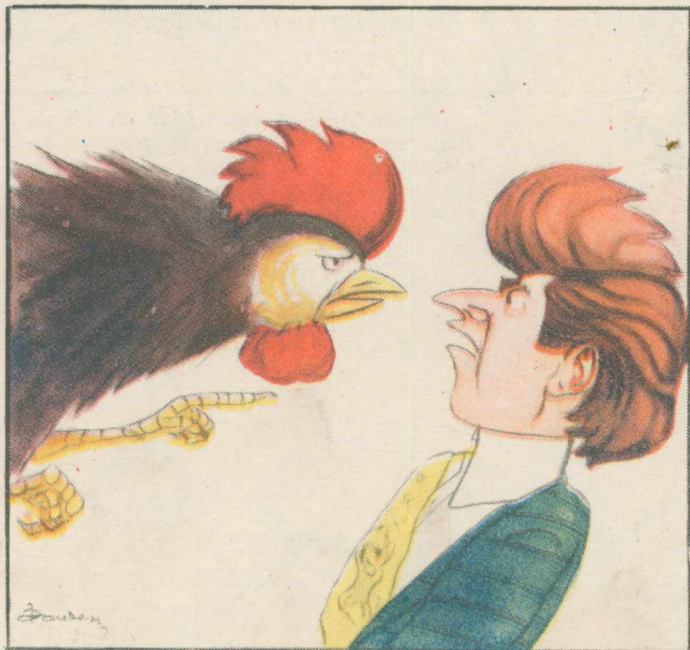
N-a închis el oile unui chibur, apoi le-a eliberat prin referențiu Tanu Nicolae și în locul lor a sosit un miel al chiburului, un miel blind ca un șperț? Dacă a crezut că mielul nu va behăi, s-a înșelat iarăși. Mielul behăie și acum și-l anunță că se va vedea pe lumea asta și un lup mîncat de oi...

Oare nu îi e rușine lui Homoceanu, măcar în timpul cînd nu bea, de toate aceste fapte?

Nu-i rușine că toată lumea știe că a adus dela Toplița trei metri cubi de cherestea, chipurile pentru sfat, dar în realitate pentru casa lui? Sau poate vrea să ne încredințeze că s-a rușinat în sfîrșit de toate abuzurile și neregulile și și-a însușit această cantitate ca să-și renoveze... obrazul? Nici chiar cu trei metri cubi nu va reuși însă s-o facă. Unde lipsește cherestea nu mai e nimic de făcut...

S. Haratunian

Desen de I. DAVIDESCU

ACUZAT DE PLAGIAT

Desen de G. BADEA

- Cum poți să mă bănuiești, dragă, nu-ți inspiră figura mea suficientă încredere!

Răspunsuri formale

Am sesizat Secția culturală a Sfatului popular raional Cimpina că activitatea căminului cultural „Nicolae Bălcescu” din Moreni și a căminelor culturale din comunele Colibași, Edera și Ghiordu-veni lasă mult de dorit și că la aceste cămine nu există o justă evidență a beneficiilor realizate din festivaluri și manifestări dansante.

Și secția culturală a Sfatului raional Cimpina ne trimite un răspuns în sensul că e mulțumită de activitatea acestor cămine. Directorii lor „sînt conștienți atunci cînd pot mobiliza public”, iar repetițiile echipelor artistice „se fac după cum vin și tinerii; unora mai mulți, altora mai puțini”.

La așa răspuns de secție culturală raională, așa activitate de cămine culturale!

Cetățeanul Vulturar Gheorghe, director al căminului cultural din satul Prod (comuna Hoghilag, raionul Sighetșoara, regiunea Stalin) a ridicat aparatul de radio al căminului și l-a dus la lăptăria din sat unde e salariat.

Semnăindu-i faptul, Sfatul popular comunal ne răspunde că a trimis la salariatul vinovat „o comisie de trei persoane”, dar el a refuzat să ducă aparatul de radio înapoi la cămin.

Să mai facă Sfatul comunal Hoghilag încă un demers pe lângă salariatul incorrect, dar, de data aceasta, în loc de comisie de trei persoane, să-l trimită... un taraf de lăutari. Sfatul poate face și acest demers; e autoritate locală doar.

Secția „Combustibil” a Sfatului popular raional V. I. Lenin are un centru de servire a cetățenilor în Bd-ul T. Vladimirescu nr. 6. La acest centru își duce munca și

funcționara Vițiac Lucreția. Într-una din zile, numita funcționară a manifestat o altitudine cu totul nejustă atît față de munca ei, cît și față de cetățenii veniți să-i solicite serviciile.

Sesizînd forurile în drept în legătură cu situația de mai sus, revista noastră a primit două răspunsuri. Primul, trimis de tovarășul R. Bindea, director al secției „Combustibil” a Sfatului popular al Capitalei, licheidează chestiunea în doi timpi și trei mișcări; nu-i adevărat că funcționara Vițiac are o altitudine nejustă... nu-i adevărat că a proferat jignirile ce a proferat... nu-i adevărat că... etc., etc., deci, funcționara Vițiac - cităm - „în cazul de față nu e vinovată cu nimic”.

Al doilea răspuns, trimis de secția „Combustibil” a raionului V. I. Lenin, prezintă însă un curios contrast. Cităm din concluziile scrisorii de răspuns: „...pentru purtarea necuviințioasă... tovarășa Vițiac a fost sancționată conform articolului 22, alineatul B, din regulamentul de ordine interioară, cu mențiunea că la o viitoare abatere de acest fel, va primi o sancțiune mai aspră.”

Cu alte cuvinte, în timp ce „Combustibilul” raional sancționează, tovarășul director Bindea (de la „Combustibilul” Capitalei) se indignează. Se indignează împotriva cetățenilor care au „neobrăzarea” să pretindă conștiințiozitate din partea funcționarilor aflați sub generoasa dumisală oblaedire.

Cei care n-au avut interesul să cocoloșească întreaga chestiune, au făcut convenita punere la punct. Au mai rămas acum să fie puși la punct și cei de la „Combustibilul” Capitalei, în așa fel, încît pe viitor să se lecuiească de a mai trimite presei răspunsuri formale.

URZICA SPORT

Sportivii și spectatorii din raionul Caransebeș îl cunosc pe arbitru de fotbal Sandru foarte bine. Atît de bine îl cunosc, că l-au găsit și un mic nume „de inimă”, Calul Bălan. De ce Calul Bălan și nu Calul Roib sau Murg, spre exemplu? Tot sportivii din Caransebeș vă pot oferi explicația: dintre toți caii, singur „Calul Bălan” a inspirat denumirea localurilor de consum de băuturi spirtoase și în acestea din urmă... arbitru Sandru este un vechi specialist.

Ba, gurile rele afirmă că arbitru Sandru e mai specialist în mai sus-zisele băuturi decît în însăși arbitrirea meciurilor de fotbal. Astfel, în timpul desfășurării meciului dintre echipele raionale „Avîntul-Zăvoi” și „Recolta-Marga”, el a eliminat din joc nu mai puțin de cinci jucători. Fără motiv! Cu țuca însă. Cu țuca pe care o consumase înainte de începerea jocului. Întrebat care a fost cauza, arbitru Sandru a răspuns... că a văzut dublu și, deci, a eliminat prisosul.

Nu crede arbitru nostru că ar fi mai bine să vadă „simplu” -adică așa cum vede toată lumea- iar dacă dorește să elimine un „prisos”... apoi să-și elimine apucăturile proaste?

Nu de alta, dar fiind vorba de fotbal, să nu se trezească tov. Sandru... cu vreo lovitură de pedeapsă!

Colectivul sportiv „Avîntul-Fabrica de Chibrituri” din Capitală are un teren de volei. Comitetul de întreprindere al „Fabricii de chibrituri” are o tovarășă președinte; e Ioana Cristea. Tovarășa președinte are o pasiune: balurile. Iar pasi-

unea tovarășei președinte nu se împacă deloc cu pasiunea tinerilor jucători de volei ai colectivului sportiv. Așa se face că ziua nu se pot face antrenamente pe terenul respectiv întrucît seara au loc baluri în sala de gimnastică. Cum se leagă sala de gimnastică cu terenul sportiv? Cu ajutorul mobilierului pe care tovarășa președinte îl scoate din sală-ca să fie loc de dans-și îl depozitează sistematic pe terenul de volei-ca să nu fie loc de antrenament.

Acum e clar, nu? Tot neclar e? Atunci s-o chemăm pe tovarășa Ioana Cristea, să răspundă! Să răspundă de situația de mai sus!

- Alo, fotbalistii Pîrvu-Hunedoara, Sinka-Sf. Gheorghe, Briac-Craiova, Mureșan și Frencezi-Satu Mare, Negru-Arad, Vilceanu-Focșani, Mănescu-Iași, toți din categoria B., de ce stați pe tușă...?

- Cum? Ziceați că n-ați lovit...?

- Aaaa, arbitru e vinovat! Știm, știm, fotbalistii sînt băieți buni, dar mai sînt și unele excepții. Sînt unii care cred că au picioare, nu pentru a lovi mingea, ci... adversarii. Asta o știu foarte bine arbitrii, care caută să vă tempereze „elanul”.

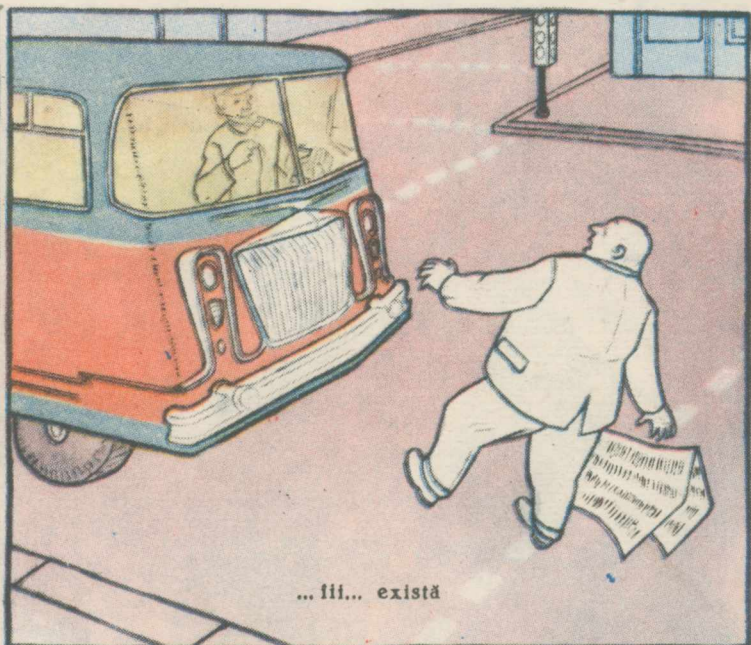
- Niște incuiați-spuneți.

- Noi avem altă părere despre ei. Degeaba căutați să găsiți arbitri veșnicul „șap ispășitor”. De data aceasta voi ați greșit și pedeapsa de a fi eliminați din joc precum și etapele de suspendare pe care le-ați primit, le meritați pe deplin. Aveți niște educatori... și dacă nu vă vor ține în frâu, veți fi mai mult spectatori decît fotbalisti.

Desen de BENEDICT GĂNESCU

- Hm!... autobuse românești?... Nu există!

... Ii... există